

[Hanne Engberg]

må man spørge, hvor regeringen da har sat grænsen. Kan der siges noget principielt eller konkret om det?

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Ja, fru Hanne Engberg sagde dog her i første omgang, at der måske ikke var noget voldsomt kritisabelt i proceduren, og det var egentlig det, spørgsmålet drejede sig om. Derfor må jeg sige, at jeg er meget godt tilfreds med – nu siger jeg det lidt omvendt – det svar, som fru Hanne Engberg gav i første omgang.

Det er en mærkelig påstand, at Rådet heller ikke må beskæftige sig med disse ting. Rådet skal naturligvis have mulighed for at beskæftige sig med disse ting. Om det så kan blive enigt, er jo en anden sag. Der er ikke noget forbud mod, at man beskæftiger sig med disse problemer, men den egentlige beslutning ligger som hidtil i de enkelte landes regeringer, i de enkelte landes parlamenter.

I øvrigt vil jeg gerne pege på, at økonomisk politik jo er mange ting; det er f.eks. også EMSen, det valutariske samarbejde, der er udsprunget af, at man har talt sammen og samarbejdet om en fælles valutapolitik. Det er altså noget af det, der i og for sig konkret er fundet løsninger på.

Det er et dilemma for kritikerne af fællesmarkedet, af EF-samarbejdet, at de det ene øjeblik kritiserer, at man ikke kan nå resultater i den økonomiske politik inden for EF og heller ikke i arbejdsløshedsproblemet, som er en afgørende del af den økonomiske politik, og i næste øjeblik gør alt, hvad de kan, hvis det ellers var muligt, for at forhindre, at der overhovedet drøftes, diskuteres, gøres forsøg på at nå til enighed om noget, der kunne hjælpe på den økonomiske politik. Det er et af den slags dilemmaer, som modstanderne er ude i, og som er mangel på konsekvens.

Hanne Engberg (SF):

Det er et meget stort problem, som statsministeren nu til allersidst får sendt ud i salen her. Som socialistisk modstander af EF må jeg sige, at indholdet af EF er meget alvorligere end disse proceduremæssige og traktatmæssige trakasserier, vi kan have fra denne talerstol og alle mulige andre steder.

Hvis det var tilfældet, at EF tilskyndede til en økonomisk politik, som gavnede danske

lønmodtagere, som ændrede situationen for de unge, for kvinderne, for de ældre i dette samfund i god retning, så tror jeg nok, at mange modstandere af EF ville se anderledes på sagen.

Derved kan vi knytte an til begyndelsen af mit første spørgsmål, som jo gik på, hvorfor man vil udvide EFs økonomiske politik, når resultaterne er så sørgelige, som de har været indtil denne dag. Men sker der en ændring i positiv retning, må EF-modstanden også se anderledes på EF, og så kunne der komme nogle perspektiver ind i debatten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 40

4) Til *undervisningsministeren* af:

Mette Groes (S):

»Hvad kan ministeren oplyse om situationen vedrørende mangelen på praktikpladser ved de sociale højskoler?«

Skriftlig begrundelse

Efter aftale mellem Socialrådgiverforeningen og Kommunernes Landsforening skal der ydes en tidsmæssig kompensation til praktiklærerne for arbejdet med praktikanterne.

Dette har forårsaget, at en række kommuner har vægret sig ved at tage praktikanter. Det kan næppe være rimeligt, at et værdifuldt og nødvendigt led i socialrådgiveruddannelsen blokeres af kommunerne.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg kan give den oplysning, at praktikken for de studerende i København startede omkring 1. september 1981, og at de studerende på de sociale højskoler i Århus og Esbjerg og på RUC er kommet i praktik senere eller ventes at komme det i denne eller den kommende uge.

Hvad angår Odense, venter man i løbet af et par dage en afklaring af, hvor mange praktikpladser der er til rådighed, mens man i Ålborg har ønsket at udskyde praktikstarten til den 1. november for at få bedre tid til at skaffe det nødvendige antal praktikpladser.

Problemerne i forbindelse med efterårets praktik for de socialrådgiverstuderende skyldes nok i væsentlig grad konflikten angående